

ХУДОЖНИК
Веселин Ханчев

Той отвори и се спря на прага.
Гледаха го празните стени.
Гледаха го със очи от влага,
от пирони, от пукнатини.

Колко гола беше, колко бедна
стаята с мъртвешките очи!
Към стените мълком той погледна
и по тях картини закачи.

Закачи по мъртвите пустини
извори и пътища, и бряг,
лесове, небета сини, сини
и слънца, червени като мак.

Закачи усмивки и простори,
облаци, деца и светлини,
закачи света и го затвори
в тези грозни четири стени.

И стените, скривайки с платната
- негови единствени неща, -
Той превърна стаята в богата,
в най-богата стая на света.

*Размисли на Ерол Севгин Ясанов от VI „а” кл. по повод
стихотворението на В. Ханчев*

Как оживява една стая?

*Всеки човек търси утеха, топлина, разбиране и хармония в своя дом.
Колкото и да е пуст този дом, човек намира спокойствие единствено там
и единствено там се чувства в сигурност.*

*Един дом е красив тогава, когато в него съществува любов. В началото
на всяка красота има голям приход любов. Дори когато човек няма нищо в
къщата си и влиза в своя дом и бъде посрещнат с усмивка от семейството
си, този човек е щастлив и богат. Това богатство не може да се мери с
пари или вещи. Никаква вещь не може да замени нечия усмивка. Затова нека
ние хората да не настояваме да красим стаите си със скъпи вещи и
антики, а с чисти сърца и с усмивка...*

*Счупена ваза или фигурка може да се поправи, да се залепи, но
разбитото човешко сърце е почти невъзможно.*

*Затова нека ние, хората, се стремим да украсяваме стаите си с любов
и усмивки.*